

Opmerkingen n.a.v. de nieuwe reconstructie Deventer Moordzaak d.d. 8 april 2009-12-04

Citaten uit het rapport zijn cursief weergegeven:

Pag 11: Complexe ribbreuken door zware druk op het borstbeen zijn mogelijk, maar in een dergelijk geval zou het aannemelijk zijn geweest indien er op het borstbeen zware bloeduitstortingen waren gevonden. Eveneens zouden in een dergelijk geval de ribben op een onregelmatige wijze zijn gebroken met nadruk op de zwakste punten, te weten de aanhechtingpunten tussen het borstbeen en de ribben ofwel de aanhechtingpunten van het (grotendeels verbeende) kraakbeen en de ribben. Druk op het borstbeen is ook geen afdoende verklaring voor breuk van de onderste ribben.

(..)

Pag 12: Op dit moment was de weduwe volledig buiten bewustzijn en stervende en eventueel zelfs al overleden als gevolg van de zeer levensbedreigende bloedstuwende en verstikkende effecten van de verwurging in combinatie met de ingedrukte borstkas.

Het zwakste punt van een rib ligt aan de buitenzijde van de romp, niet vooraan. Toch braken zij alle vooraan. Het afbreken van de bovenste ribben links kan niet verklaard worden door geweld via knieën o.i.d., daarvoor ligt de locatie te hoog.

Op de blouse is ter hoogte van het borstbeen een vlek zichtbaar, die lijkt op de afdruk van een handpalm.

Het rapport werpt het bezwaar op, dat er zware bloeduitstortingen te verwachten zouden zijn, in het geval het borstbeen was bewerkt. Dit bezwaar is an sich vreemd, want andere geweldsuitoefeningen zouden ook zware bloeduitstortingen hebben geproduceerd.

Uit meerdere omstandigheden kan worden opgemaakt, dat het slachtoffer ten tijde van de ribbreuken al overleden was (aard verwondingen in de keel en hals, de omvang van de bloeduitstortingen, die om die reden beperkt was -zoals is geconstateerd, aanwezigheid van sporen, die op een ruim tijdsverloop wijzen tussen verwurging en steekwonden).

Voorts wordt beweerd, dat het afbreken van de onderste ribben zo niet kan worden verklaard; dit is onzin, aangezien door de wijze van 'ophanging' (via het manubrium) het borstbeen juist onderaan het meest beweeglijk is.

De positie van de ribbreuken aan de onderste ribben is daarnaast ook nog eens erg onduidelijk in het sectierapport, gezien de anatomie van de onderste ribben (zitten in feite niet aan het borstbeen vast, maar aan de andere ribben).

pag 6: Ook het spoor van glimmende vlekjes dat is aangetroffen in de gang ondersteunt dit beeld. Over de aard van de betreffende vlekjes kan slechts gespeculeerd worden. Diverse vloeistoffen laten bij indrogen dergelijke glimmende residuen achter. Urine is een van de vele mogelijkheden, maar ook ingedroogde poetsmiddelen zijn niet uit te sluiten. (...) Opgemerkt dient te worden dat op de sporenlijst zeer beknopte beschrijvingen worden gebruikt. Ook de plekken in de gang worden op de sporenlijsten op dezelfde wijze aangeduid, terwijl deze in de toelichting worden beschreven als ingedroogde vloeistoffen.

Het besproken spoor bestaat uit natte plekken, (die er uitzagen als ingedroogd vocht, maar het was dus vocht); het rapport citeert hier (onvolledig) een foto-onderschrift i.p.v. de formele beschrijving van het spoor als 'natte plekken'. Voorts werden deze sporen met wattenstaafjes bemonsterd, standaardwerkwijze voor vochtresiduen. Ook C1 was een vochtige plek en werd met een wattenstaafje bemonsterd.

Natte plekken drogen echter binnen 24 uur op, gezien de destijds heersende omstandigheden (temperaturen oplopend tot boven de 20°C); daarin zit het belang van dit spoor. Een dergelijke significante betekenis mag niet ontbreken, maar doet het wel.

Urine vormt een vreemde suggestie, aangezien geen melding is gemaakt van urine m.b.t. de overige sporen.

Pag. 12: Het feit dat de weduwe in staat van bewusteloosheid dan wel stervende door de moordenaar is verplaatst om daarna pas onder het portret van haar man de laatste messteken toe te brengen wordt niet alleen duidelijk uit de positie van haar omhoog geschoven vest maar ook uit de positie van de steekperforaties in haar blouse t.o.v. de juiste locatie van de wonden op haar lichaam.

Het slo was duidelijk al dood; dat volgt uit:

- de verdeling van de livor mortis in haar linker hand loopt niet parallel aan het horizontale vlak; zij is dus gestorven in een andere houding en ook in die houding meerdere uren blijven liggen.
- beide handen liggen niet vlak, dus lag het slachtoffer bij het intreden van de rigor mortis niet op de grond.

pag 14: Uit de constatering dat het slachtoffer al bewusteloos en terminaal was toen ze is versleept, waarbij haar linkerarm hoogstwaarschijnlijk ver achter haar hoofd uitgestrekt is geweest, volgt dat het onwaarschijnlijk is dat haar huissleutels vanuit haar hand naast haar lichaam terechtgekomen zijn. Waarschijnlijker is dat deze door de dader bij het lichaam zijn gedeponed. Uit het feit dat de linkerarm zich in een zeer onnatuurlijke positie bevindt en hoogstwaarschijnlijk door de dader in die positie is gemanipuleerd, kan worden afgeleid dat de dader de sleutels bewust in de buurt van deze hand heeft neergelegd. Uit deze aanwijzingen m.b.t. de huissleutels kan worden geconcludeerd dat de dader in theorie de mogelijkheid heeft gehad om na de moord terug te keren op de plaats van het delict, waarna de sleutels bij het lichaam zijn achtergelaten.

Onvermeld blijft in deze versie, waarom de dader de sleutels daar heeft achtergelaten, terwijl dit zo voor de hand ligt: de dader bezat zelf een sleutel.

De onnatuurlijke houding van de handen en armen heeft alles te maken met de rigor mortis, die reeds voor het slepen moet zijn ingetreden.

Pag 17: Op de linkerwang is een dik geronnen bloedspoor zichtbaar. Bloeding uit de mond als gevolg van de mesperforaties is minder aannemelijk aangezien de ademhaling als gevolg van de verwurging en de ernstige ribbreuken al minimaal was, en na de eerste steken in het hart zeker abrupt zal zijn gestopt.

Als het slo pas na de eerste steekwonden was overleden, zou er een duidelijk verschil moeten zijn tussen de bloedvlekken bij de eerste en de laatste steekwonden. De bloedvlekken zijn echter alle vijf nagenoeg gelijk in omvang en bovendien alle gering in omvang (slechts enkele ml bloed geeft al een dergelijke vlek).

De ribbreuken, moeten -gezien de geringe omvang van de inwendige bloeditstortingen in verhouding tot het geweld om ze te veroorzaken- pas na het overlijden zijn veroorzaakt.

Pag 17: Dat het vest daarentegen in het geheel niet vies is geworden terwijl het bloed wel zichtbaar is tot bij het oor, wijst erop dat het vest zich daar tijdens het uitstromen van het bloed niet bevond.

De bron en onderbouwing van deze opmerking is niet duidelijk, het vest was al snel buiten beeld als bewijsmiddel.

Pag 18: Verder wordt gesteld dat de steekletsels, gelet op de massale bloeditstorting in de borstholte, bij leven zijn opgeleverd. Dit laatste argument is echter twijfelachtig omdat de grote hoeveelheid van meer dan één liter bloed die is aangetroffen in de borstholte veroorzaakt lijkt door "leeglopen" onder invloed van de zwaartekracht en niet door bloeddruk. In dit laatste geval had er immers door de gapend openstaande steekwonden net zoveel bloed naar buiten moeten spuiten als dat er in de borstholte is aangetroffen, hetgeen beslist niet het geval was.

Juist, zie boven.

Pag 18: Ook het inwendige letsel lijkt veroorzaakt te zijn door meer dan vijf steekbewegingen.

Niet juist, sommige messteken gingen tot aan de ruggenwervel. Daarbij is het onvermijdelijk, dat sommige organen met één messteek twee of meerdere malen werden geperforeerd (hart tweemaal, longen theoretisch tot vier maal, twee maal twee lobben).

Een opmerkelijk gegeven met betrekking tot het steekletsel betreft het feit dat dit letsel niet meer noodzakelijk was om de dood van de weduwe te bewerkstelligen. De gruwelijke verwuring in combinatie met de verpletterde borstkas was op zichzelf al dodelijk en de weduwe was dus al stervende en wellicht zelfs al overleden voordat de messteken werden toegebracht.

Hetgeen onvermijdelijk moet leiden tot de conclusie, dat de steekletsels bedoeld waren om de verdenking af te wentelen op een andere dader (die in verband gebracht kon worden met het bezit van messen). En hetgeen ook logisch maakt, dat de ribbreuken een zelfde doel dienden.

Uit het feit dat het lichaam eerst is verplaatst tot onder het portret van haar geliefde overleden man en het feit dat ze daarbij nauwkeurig is neergelegd (waarbij ze zelfs trekkende aan haar linkerarm is "rechtgetrokken") doen sterk vermoeden dat er veel eerder sprake was van een psychologisch gemotiveerde handeling dan een excessieve liquidatie.

Hetgeen nogmaals het hierboven gestelde ondersteunt.

Het merkwaardige verslepen tot onder het "huisaltaar" is overigens in overeenstemming met het zorgvuldig toegebrachte merkwaardig regelmatige patroon van de zeven messteken, dat doet vermoeden dat bepaalde rituele aspecten een rol kunnen hebben gespeeld.

Er waren zeker maar vijf messteken, de sectiefoto's zijn daarin zeer expliciet. Het aantal perforaties, daaruit voortvloeiende stemt precies overeen.

Het ligt daarbij gezien de bewust gekozen positie van het lichaam voor de hand dat voor de motivatie die hierachter schuil moet zijn gegaan niet alleen moet worden gezocht naar de relatie tussen de dader en het slachtoffer, maar tevens naar de relatie tussen de dader en de overleden man van het slachtoffer.

De bewuste encenering wijst natuurlijk niet naar de dader, maar naar een door de dader te suggereren verdachte.

Pag 28: Er is nog iets merkwaardigs m.b.t. de inhoud van de ijskast en boodschappen van eerder die dag. Bij de slager kocht de weduwe behalve de bovengenoemde kogelbiefstukken en het varkensvlees eveneens een hoeveelheid vleeswaren, te weten 80 gram rookvlees en 5 plakken Ardennerham. Afhankelijk van de dikte van het beleg is dit goed voor zes tot tien boterhammen. Deze vleeswaren ontbreken geheel in de ijskastinventaris en dit laat zich niet verklaren door een nogal uitbundige lunch van de weduwe zelf eerder die dag. Vooral gezien het feit dat de betreffende vleeswaren pas 's middags om 14:00 waren aangeschaft.

Het geheel ontbreken van deze vleeswaren doet dus vermoeden dat een tweede persoon deze heeft opgegeten. Het is niet waarschijnlijk dat de weduwe deze 's avonds heeft opgegeten, omdat uit het ontbreken van een van de twee kogelbiefstukken kan worden geconcludeerd dat de weduwe een reguliere warme avondmaaltijd heeft genuttigd.

De onlogica van deze verklaring schuilt in de gelijktijdige aanschaf van 8 kadetjes. Duidelijk een combinatie, die bedoeld is om als lunch gebruikt te worden. En wel op de vrijdag de 24^e, want voor de 23^e kwam de aanschaf van de 8 kadertjes (om 15:00 uur) te laat.

Voorts zou die tweede persoon gewoon de kogelbiefstuk gegeten kunnen hebben. Nog waarschijnlijker is het, dat de twee kogelbiefstukken achtereenvolgens op donderdag en vrijdag zijn gegeten. Al het overige forensische en tactische bewijs wijst immers op een tijdstip van de moord rond vrijdag/zaterdag middernacht.